

VITA SANCTISSIMÆ,
AC SERAPHICÆ
CATHERINÆ
SENENSIS SACRI ORDINIS
PRAEDICATORVM,

à Reuer. Patre Fratre Thoma Rosa Aquilano
eiusdem Ord. Sacrae Theologiae candi-
dato, ac Prædicatore contexta.

TICINI; Apud Andream Viarum, M. D. CXI.

DVA. BHSC. BU 08960 (15)

1511

Approbationes.

DE mandato M. R. Patris Magi-
stri Fratris Constantini Gan-
dini Brixienfis prouincialis vtriufq;
Lombardiæ Ordinis Prædicatorum
perlegi libellum hunc P. F. Thomæ
Rosa Aquilani, cui titulus, vita San-
ctiffimæ, ac Seraphicæ Catherine Se-
nensis, nihilq; in eo reperi non di-
gnum prælo.

*Fr. Maximus à Caftrifido Sacræ Theolo-
gie Lector Ordinis Prædicatorum.*

*Ego Fr. Xantes de Mantua. Lector pri-
mus in conuentu Sancti Thomæ Pa-
piæ ex commissione ut supra vidi,
& approbaui.*

IMPRIMATUR.

*Fr. Maximus Guazzonus Inquisit. Gen.
Papiæ.*

MO
SERENISS. PRINCIPI
D. D. MAVRITIO
SABAVDIÆ CARDINALI
AMPLISSIMO.

*Fr. Thomas Rosa salutem, et aeternam
felicitatem exoptat.*

I manus, & pedes, ceteræq;
mei corporis partes in lin-
guas converterentur, ne
tantillum quidem Cardi-
nalis amplissime claritati
tuæ splendoris adiungerẽ.
ero igitur & si non idoneus, benevolus ta-
men tuarum laudum Buccinator. Cum.n.
superioribus diebus breue opusculum ma-
gnitudini tuæ inscripserim, hanc etiam An-
gelicam

gelicam, ac pene diuinam vitam Seraphicæ
 Catherinæ Senensis sacri Ordinis mei (vt
 item promissis) tibi consecrandam institui.
 Licet autem mirabilis tua in rebus omnibus
 celsitudo huiusmodi nequaquam indigeat
 munere, libellus tamen hic sine tanti viri au-
 thoritate in lucem prodire nequibat. Qui si
 ad Nasutorum stomachum minime fece-
 rit, ne manum quidem verterim. Satis mihi
 fuerit hoc (qualecunque est) leuidense tuæ
 placuisse amplitudini, quam Deus Optimus
 Maximus diu ad Sanctæ Romanæ Ecclesiæ
 felicitatem incolumem seruet. Papiæ idi-
 bus Octobris. M D C XI.

Tuæ celsitudini

Quàm maximè addictus

Fr. Thomas Rosa.

SONETTO

Del Reu. Padre Frà Giacinto Marmotta da
Verona Predicatore Dominicano.

AL SERENISSIMO, ET REVERENDISS.^{MO}
SIGN. CARDINALE, E PRENCIPE
DI SAVOIA.

S' Arde d'amor Cocito, e i Stigij Mostri
Placa, e la Donna che fra lor sospira
(M A V R I T I O) può rapir con meſta lira
Canoro Tbrace dà' Tartarei Chioſtri;
Ben potrà'l R O S A, che iù ſteſſo innoſtri
Con la porpora tua, che'l Mondo ammira,
Dal Ciel ch'albergo è di pietà, non dira,
Tragger colei, c'hor pinge in ſacri inchiòſtri.
Tanto egli può, perche con più ſonora
Lira, ch'è'l Ciel cui corde ſon le ſfere,
Concerta il ſuon, ch'è di tè gloria, e tanto.
Per libar dà tal R O S A ad'hora, ad'hora
Il mel, d'Ape vorrei l'alt leggiere,
Che per tè dolce ancor farei'l mio canto.

A 3

DELL'

DELL'ISTESSO

AL REV. PADRE FRA TOMASO

Rosa dall'Aquila Predicat. Dominicano.

S'aura i vanni d'Amor' A QVPLA ardita,
 Per le vie di Parnaso, al Ciel poggiasti,
 E di là sù quell'armonia furasti
 Ch'Orfeo nouel' à noi ti scorge, e addita.
 Cara preda, per cui venne arricchita
 De le Muse la schiera al'hor, ch' alzasti
 Tuo canto al Ciel, e gli alti gesti ornasti
 De la Senense à Dio sposa gradita.
 Felice penna, di cui già s'inpiuma
 L'altera fama, e sin da Battro, à Thile
 Porta volando i tuoi veraci mertì.
 Cingati adunque ch'èl bel Mondo alluma
 Di verde alloro il crin, che tanto mertì
 Canoro cigno per s'è dotto stile.

DISTICHON

Eiusdem de libello.

Purpurea quem nixa Rosa Rosa spirat odorem,
 Mirifice redolet sedibus Aetheris.

Madri-

DEL FILARETEO

ACADEMICO OCCVPATO

All' Autore.

Vola, deh vola al CieloDe le immortal Sirene in mezo al choro;
Ch' Aquila al volo, e Cigno à i carmi altero,

Tu canoro guerrero

Potrai, vincendo il gran cantor di Delo,

Emular con gli accenti

De gli Angelici Spirti à i be' concertanti,

E col tuo plettro d'oro

Trar da l'eterea cetra il suon canoro.

Auctoris ad Diuam Epigramma.

ECce tuum floret vernanti Stemma Roseto,
Accipias igitur munera mista Rosis.

Ut Rosa consurgis, spinas quæ nascitur inter,

Cum fueris spinis, & Rosa facta modo.

Ores, det vitam Rubra sub Veste manenti.

Felicem Dominus, quam Rosa concinuit.

A 4

Eiusdem

Eiusdem

AD SERENISSIMUM PRINCIPEM

SABAUDIAE S. R. E.

CARDINALEM AMPLISSIMUM

EPIGRAMMA.

Inclyte qui fulges sacrae virtutis imago,
 Purpurei Antistes gloria summa chori.
 Magnificis ortus titulis, & honoribus ortus,
 Laus Allobrogici, vita, salusq; soli.
 Splendore illustri, sceptroq; potente beatus,
 Ne spernas quicquid cura modesta tulit.
 Maxime tu Princeps humilem dignare poetam,
 Qui spe, qui multa te prece fretus adit.

IN-

INCIPIT VITA SANCTISSIMÆ,
 AC SERAPHICÆ
 CATHERINÆ
 SENENSIS,

Sacri Ordinis Predicatorum.

Hæcce reluctantes cogor reuocare sorores,
 Inspirent Animo carmina docta mea;
 Virginis vt possim vitã celebrare porbẽ.

Factori gratæ, spiritibusq; poli.

Purpureas præbete Rosas, date thura benigna,

Et ferat auxilium quicquid in orbe patet.

Inuoco te Christi Mater, portusq; salutis,

Angelici princeps Virgo beata chori.

Virgo Dei, diuina Domus, formosa columba,

Munere sacrato munera tanta leues.

Sit de Specta tibi mea ne Catherina voluntas,

Quæ cupit ad laudes flectere verba tuas.

Atq;

Atq; oculis gratam iucundis respice Mentem,

Si tibi pro meritis non dabit ipsa sonum.

Vir bonus, & simplex. Iacobus nomine dictus,

Gloria, honos fuit, natus in urbe Sena.

Uxorem duxit Lapam virtute refertam,

Quæ cunctis celebris Religionis fuit.

Diuitijs grandes, fortunæ Rebus onusti,

Ac bene uiuebant conditione sua.

Nec celebrem gentis titulos, nec nomina iactem,

Orti cum fuerint sanguinis in medio.

Rebus in aduersis patiens, nec murmura, uiuens,

Dixit, nec cunctos dicere virq; tulit.

Aes aufert magnum civis bene fretus Amicis,

Iusq; Iacobinum nec penetrare timet.

At vir labe carens, scrutans caelestia Mente,

Terrenis opibus non sua corda dabat.

Lapa sed hoc vxor turbata Mente ferebat,

Et mala fundebat pectore cuncta viro.

Tactus & è celo, sic fecit verba Maritus,

Iras vxoris tollere voce volens.

Hic patronus erit venturo hoc tempore noster,

Quicquid subripuit non retinebit homo.

Postea quod dixit verbis, sic accidit illis,

Omnia pro fato suscipiuntq; simul.

Despon-

Desponsat Natam Iuueni probitate micantem,

Affectam vanis illecebrisq; nihil.

Cuius in Aede malis onerabant pectora dictis,

Intrantes socij Tecta superba viri.

Incidit in morbum, nimis hoc contacta dolore,

Ac color abscedit, frigida membra manent.

Coniugio coniuncta mihi, sic verbula Coniux

Format, & aduertit nunc mala cepta sequi.

Quid tibi perficiam, dic, ut non Illia ducas,

Quotidie vultu sis moribunda mihi?

Talia narrat ei Mulier spiramine cincta

Diuino, lacrymas luminibusq; ciet.

Quos

Quos hic percipio sermones Aede paterna.

Audiui nunquam. Calica verba refer.

Aufer ab his domibus voces de corde profanas.

Si cupis uxorem vivere rite tuam.

Vocibus his doctus, Mulieris ductus Amore,

Omniapromittit, Vir pia iussa tenet.

Postea sic socijs placido est sermone loquutus.

Abstineant omnes turpibus hisce sonis.

Lapa duas Iacobo parturit orbe puellas,

De Mundo primam Mors inopina rapit.

Nomine quae tantum Matri Catherina remansit,

Postea quam nimio cepit Amore sequi.

Nam

Nam proles aliæ extra Aedes à Matre dabantur

Nutritu, atq; illi lac dedit ipsa suum.

Incessus virgo cum pervenisset ad Annos,

Nil Patris est propria sede manere potis.

Vicini quoniam vocis dulcedine tracti,

Oscula præbebant ad sua colla viri.

Angelico discit, quæ venit ab ore salutem,

Ascendensq; gradus nec recitare sinit.

Sic quoq; descendens deflexo poplite sæpe,

Nil præter Mariam connumerare petit.

Aetatis quintum postquam compleverat annum,

Iussa cupit Matris non retinere sua.

Atq; ideo complere volens mandata parentis

Aedem festinans Fratre sororis amat.

Virgine tollente in reditu sua lumina Caelo,

En (mirum dictu) conspicit ipsa Deum.

Mens tali aspectu, nec non splendore potentis

In medio sistit, viscera mota tenet.

Ardet Amore sui, felix fruiturq; tuendo.

Lumina nec vertit, nec remeare cupit.

Christus, subridens, oculos conuertit ad illam,

Caelestemq; auram flauit Amoris ei.

Dilecto Petrus, Paulusq; ex ordine sacro

Aere sistentem concomitantur eum.

Hoc

Hoc supra nostri conspexit tecta parentis,

Stirpe perillustris, Religione Deumha

Tempore post illo, vixit gravitate se nobis amantem

Ac diuo pectus crevit Amore suum.

Quotidie duris lacerabat membra flagellis,

Aeq; Animus feruens in prece totus erat.

In puerum morem studuit compescere linguam,

Nec nisi laudatos protulit ore sonos.

Aeq; (quod est mirū) haec aetas cū multa requirat,

Excepto Domino nil sibi cura fuit.

Complures mota exemplo, tractatq; puella

Sermones captivi, quos faciebat eis.

Devoto vultu, secreta, & sede manebant.

Cedentes cordis corpora quæq; sua.

Nec cessant lacrymis, totoq; ex corde Maria

Dicere, tu nostræ causa salutis Ave.

Addidit his etiam Dominus miracula rebus,

Qui minimis factis reddere magna solet.

Ascendens patris, descendens culmina sedis,

Quærebat corpus non nisi celsa poli.

Ast erat hoc, quoniam fugiebat dulcia Mundi,

Terrenis cunctis corde dabatq; vale.

Hac ætate sequi divos in tramite patres

Optat, & ad superos iam sua vota dare.

Propter id ecce die discedit ab Aede Parentum,

Ac loca perquirit deuia sponte virum.

Cum procul iuisset, coniunctas urbibus Aedes

Aspexit nullas, credit abesse nimis.

Pro victu panis tantum cui sufficit vnus,

A' bene conditis abstinet atq; cibus.

Numina mox igitur capit diuina precari,

Vt mentem capiant, ac sua vota iuuent.

Ecce datam Caelo Saluator visitat illam,

Cæliferosq; sua sentit in Aure sonos.

Hortatur patriam quærat, Matremq; relictam,

Illam dehortant Angelicaq; Manus.

Vix septemnis erat, Mariam supplexq; rogabat

Vt daret hic puram Natus habere viam,

Ac sibi quotidie feruor crescebat Amoris,

Haud ullas requies est retinere potis,

Flore pudicitiae simul & sollemniter offert

Mandatis cunctis se Catharina Dei.

Abstulit post hac omni vel carnis ab usu,

Quam dabat aut Fratri felibus ipsa suo.

Quod caput est, hominum cepit flagrare salute,

Atq; viros orat posse videre Deum.

Percepit Patrem Domini cognomine dictum,

Mundi oculum, dantem lumina vera viris,

Hoc hominum tantū numerosum elegerit agmen

Christo vertentes impia corda sono.

Hac sibi res in eum talem concepit amorem,

Vt præ letitia gestiat ipsa diu.

Illius ac Fratres si quos transire videres,

Congaudet visu, visceribusq; nimis.

Quò tulerant gressus, sacris dabat oscula plantis,

Et cunctos tentat concelebrare Patres.

Pectore crevit Amor cum illis coniungere se se,

Omnes vt doceat Numina celsa sequi.

Fingere se se hominem ignota Regione volebat,

Dummodo sic illis posset adesse Deo.

B

Non

Non tamen id Dominus fieri permisit ab illa.

Expectet, spirat, tempora longa magis.

Crescebat virtus Animi, crescebat honestas.

Omnia miratur, talia facta videns.

Insigni q; illam celebrari laude ferebat.

Existit felix, qui pia verba capit.

Post Aetate Dei virgo cum nubilis esset,

Ne morem violet, clausa manere solet.

Coniugiumq; sui tractabant undiq; Fratres.

Illos cum lateat Mens data tota Deo.

Posset amabilior cunctis, ac gratior esse,

Hortantur, decoret corpus ut ipsa suum.

Votis sed memor ipsa sui, quod fecerat, orans,

Non potis est Animum quis revocare sacrum.

Sola Deo contenta manet, cum Numine Regnat,

Præterit haud iussum, quodq; iubebat ei.

Spiritus hic lacerat Matrem, penetralia cordis

Hoc penetrat Fratrum mox, neq; ferre queunt.

Vt suaderet ei, est Genitrix hortata Sororem,

Ad vana devocitet, quæ sibi cara fuit.

Omnibus illa modis Animum conducere tentat,

In cassum mittunt iam sua verba preces.

Esset cum nimium Mulier sermone molesta,

Paulisper corpus condecorare studet.

Sæpius hanc culpam lacrymis, ad sydera iactans

Voces, confessa est, ut sibi certa salus.

Obstrinxisse putans Animam non crimine paruo,

Nec punire scelus Tartara sufficere.

Diminuit culpam vel Confessarius eius,

Erecto quare lumine Verba facit.

O' Deus in quantis hodie mea Vita periculis

Extat, hic excusat crimina facta mihi.

Fidus post testis diuæ Raymundus ad Orbem,

Mortiferis Ullis non iacuisse Uis.

Narrat sæpe Patri totius crimina vitæ,

Lethali semper crimine pura manet.

Damonis insidias postquam cognovit iniquas,

Populæ deflexo præbet ab ore præcedit.

Cunctorium vitans hominum consortia vana,

Pendentem amplecti stipitibusq; cupit.

Indicijs etiam sponso patefecit apertis,

Nulla se pacto iungere velle sibi.

Ast aliam tentare viam cepere Parentes,

Vt Nata mentem, & consilium moueant.

Ordinis exorant Patrem pro Munere Christo

Famq; dati Mundo, qui sibi corda riget.

Promittit tentare suis pro viribus ipse,

Illius haud Animum frangere voce potest.

Tunc

Tunc Pater hortatur crines sibi tondere cunctos,

Sic thalamo doceat nocte venire suos.

Mater id advertens AEdem clamore replevit,

Et nova concurrunt cernere facta viri.

Hoc simul audito graviter Stomachantur in illam,

Nec sine verberibus virgo relictæ fuit.

Est Ancilla Dei cunctis servire parata,

Flamine divino corde remota petit.

Discipulos Christi Fratres, Matremq; Mariam,

Presentant Patrem Numina celsa sibi.

Hoc voluens Animo, faciebat iussa libenter;

Pro desiderijs cuncta facescit eis;

Præterea Fratris nonnunquam Strata petebat

Ipsa die, atq; preces tempore noctis amat.

Contigit interea, supplex oraret ad Aram,

Virginis en capiti Spiritus almus adest.

Hoc cernit Pater admirans, ac scire peroptat,

Se vidisse nihil, talia dicta dedit.

Ordinis at sacri velandi corpus Amictus

Crescit, et Auctori dat sua vota diu.

Sanctorum en vidit Patrum resonare Cohortem

Cum sopor incescit lumina clara grauis.

Illorum ac medio stabat sancti Ordinis Hæros,

Occurrit pedibus mox Catharina suis.

Qui

Qui palmis habitum portans, dat verba salutis,

Ac desiderium complet, & alia petit.

His ea perceptis, Domino firmata, Parentes,

Germanosq; suos conuocat intrepida!

Frustra tentatis thalamo me iungere velle,

Cum seruare Deo corpora pura velim.

Sed Pater excusis lacrymis sic fatur ad illam.

Fac, quod delectat, Mens tibi recta manet.

Hoc habito petijt paruum de Patre cubile,

Vt Domino posset sola vacare suo.

Præterea duris sibi fecit Strata tabellis,

Nullaq; extracta veste, cubabat humi.

Ferrea cingebant teneros iam vincula lumbos,

Ter cordis cadit corpora quotidie.

Nec potat vinum, membris alimenta ministrat

Vix crudis herbis, pocula limpha dabat.

Exhinc quotidie moderantem cuncta videbat,

Calica qui diua verba salutis habet.

His edocta sonis superabat retia Monstri,

Qua detexerat semper in orbe, mali.

Conatur reuocare bonam pro viribus illud,

Nec saltem in minimis est maculare potis.

Sed cum durassent multis hæc facta diebus,

Vidtrici apparet Daemonis ipse Deus.

Dul.

Dulcia Verba facit, vulnus sic respice, dicens,

Et qua perpessus sum mala cuncta, uide.

Pauca pati dubites igitur nil propter Amantem,

Qui Crucis auxilio Monstra fugare dedit.

Post hac quotidie Dominus Veniebat ad ipsam,

Ac psalmos secum nec recitare pudet.

Flamine diuino Patri, & tibi gloria semper,

Ultima cum laudis dicere vellet ei.

Conuiujs implente domus iam corporis artus,

Fundente ac sursum virgine Doce preces;

En subito splendor complens habitacula venit,

Matre Deus sanctis & sociatus adest.

His

Dns

His Actis Anulo Christus despondit Amantem

Omnes compellat Regna videre sua.

Omni igitur Factor Sponsam virtute replevit,

Et speculum cunctis sic Bonitatis adest.

Nam miseris tā larga fuit, tā splendida cunctis,

Cum vestes etiam donet eis proprias.

Infirmis servire diu curabat Amore,

Et petit assidue Tecta relicta viris.

Postea venit ei, ex nihilo qui cuncta creavit,

Congaudens hostis vicerit insidias.

Admouitq; sui lateris super vlcera Buccam,

Ex Christo vix flumina gustat aquae.

In quadraginta assiduis ieiuna diebus

Mansit, vt annonae praebeat ipsa vale.

Sacratiss Epulis ardorem explebat edendi,

Mortalisq; cibo pascitur Angelico.

Propter id extolli meruit super æthera Christo,

Ac tribuit membris Stigmata sacra sui.

Sydera quot retinet Cælum, quot pontus Arenas,

Sunt potis haud diua dicere mira viris:

Quos inopina rapit mors, funere mergit acerbo,

Ad vitam reuocat, viuere datq; diu.

Auditum surdis, cupidam Mutisq; loquelam

Restituit tactu corporis, atq; Cruce.

Peste laborantes vitæ discrimina habentes,

Reddat vt incolumes, signa salutis habet.

Iam desperatos fallaci Demonis arte

Confecit recti tramitis ire viam.

Cre.

Crescere multoties Vinum cum pane peregit,
 Atq; alimenta petens tunc satiatus adest.
 Multa futura docet, qua sic venire per Orbem,
 Nec celata tenet crimina cuncta virum.
 Multos tunc homines Daemon vexabat iniquus,
 Deiecit strepitu cum Crucis auxilio.
 Confecit summa librum virtute refertum,
 Mentis in excessu, Numminibusq; data.
 Venerat humana postrema ad munera vita,
 Infirmum sentit corpus in Orbe suum.
 Spiritus Angelicis datus est ad sydera palmis,
 Clarior in Caelo perfruiturq; Deo.
 Sicut, adhuc vivens, fecit miracula Mundo,
 Post mortem pariter talia virgo dedit.
 Tū mibi spōsa (precor) parcas Catharina Tonātis,
 Cum videam meritis concinuisse mihi.
 Munera sunt hominū non hec, sunt munera Celi,
 Quo dapibus pellis cæliferisq; famem.
 Efficias igitur nobis pia virgo precamur,
 Possimus tecum scandere Regna Dei.

FINIS ad laudem Dei.